

“Pregàries murmurades a l'amor”, de Maria Saez Blanc

Relat guanyador ex aequo del concurs [Imagina un amor](#) en la categoria de 12 a 15 anys de l'edició 2025.

Ella plorava, silenciosa, com un ratolí escapolint-se pels passadissos d'una casa a les fosques, robant bocins d'una vida que no era seva per viure-la; recol·lectant fragments de menjar, llibres, teles, amor. Per convertir-se en alguna cosa sencera. Alguna cosa pròpia.

Ella plorava, i les llàgrimes de plata adornaven la seva pell morena com el vel d'una núvia el dia del seu casament: una corona, una *corona d'espines*. Cada pas cap a l'altar, cada batec pesat del seu cor, colpejant el seu pit com una condemna, per trencar-la des de dins. Una rítmica i estable tortura que li recordava que el seu cor mai seria complet. La seva ànima sempre es regiria per dues parts governades per l'odi de l'una cap a l'altra, separant-la lentament de la seva pròpia humanitat.

Li havien ensenyat a triar, però, *com es trien dues parts de la mateixa ànima*? Dues parts que només lluiten per sentir amor i sentir-se estimades.

Ella l'estimava més del que mai havia recordat odiar res. La veia amb les seves ulleres verdes i el seu somriure senzill mentre apartava amb dits de pecadora pianista els cabells castanys de les seves galtes i es jurava, a ella i a tota divinitat, que el seu somriure brillava com la flama de la salvació, la seva rialla li purificava l'ànima i li alimentava els desitjos, com els xiuxiueigs de Llucifer, una vegada àngel, ara príncep caigut.

Ella l'estimava en silenci, com s'estimen els miracles —*ella era el seu petit miracle*—: amb por de tocar-los massa fort i que desapareguin. L'estimava entre llibres, en els bancs del parc, a l'espera de l'autobús. L'estimava fins i tot quan dormia, i aleshores resava —amb confessió, *amb culpa*.

Li havien ensenyat el mapa d'un món, un món governat per gent que no era com ella, per dones que estimen homes i estimen Déu; per homes que estimen dones i estimen Déu.

No per gent com ella.

I ho havia intentat, havia intentat ser cartògrafa i dibuixar un mapa del seu món per mostrar-lo als altres i dir-los: “*Aquest és el meu món, no és bonic, també?*”, però cada vegada que s'obligava a aixecar-se després de veure centenars de mapes que res tenien a veure amb el seu i s'exigia a ella mateixa tenir respecte i agafar un llapis per escriure el seu dolor cap a un món que no l'escoltava, es trobava escrivint sonets a la seva estimada i cartes de salvació al seu Déu.

No li va ser difícil acceptar que l'estimava, no li va ser difícil saber la veritat sobre el seu amor, no li va ser difícil saber que anhelava el tacte suau d'una mà femenina, que en els seus petons tastava la salvació i el cafè mentre reien.

No va ser una guerra.

No hi va haver llamps al cel, ni pares plorant, ni nits d'insomni. Va ser una tarda de primavera, suau i lenta, quan una amiga li va acariciar la mà per accident acostant-la cap a ella, i el món va semblar respirar més profund, i el sol brillar una mica més.

Va ser fàcil.

Tan fàcil com acceptar que li agradaven les cireres a l'estiu o que odiava les multituds i la roba d'abrigar. Era una veritat que simplement *era*, i ella la va abraçar amb la naturalitat de qui reconeix una veu antiga, la carícia d'un pare o l'olor d'uns llençols nets.

No li va ser difícil estimar una dona.

Li va ser difícil estimar Déu.

La seva fe es va colar al seu pit com la llum del matí en una finestra mal tancada, il·luminant lentament amb una calor suau les seves parpelles tancades com una promesa del demà. Perquè al principi no ho va reconèixer com amor, no ho va reconèixer com a fe. Ho sentia com una amenaça. Tanmateix, realment, era només una ombra suau, una carícia a l'esquena quan el món la deixava sola. Una paraula que no arribava a sentir-se, un silenci que no feia mal sinó que l'abraçava com una manta suau. Era una pausa. Una esgerda al seu pit per on entrava la llum, lenta, sense permís.

Va pensar que era culpa. Una ferida mal tancada. Un càstig.

Va pensar que era l'eco d'una infància llunyana, d'aquelles misses a les quals mai no va anar més que amb el col·legi, d'una fe heretada que només havia existit en fotografies i àvies que s'acomiadaven amb un "*si Déu vol...*".

Ho va ignorar com s'ignora una mirada al tren; com s'ignoren els somnis que fan mal al despertar.

Tot i això, lentament, a poc a poc, aquest xiuxiueig daurat cantant entre les seves pestanyes es va convertir en tota la llum del món concentrada al seu cor cada vegada que pensava en Déu, el sentia caminant al seu costat i abraçant-la a les nits mentre tremolava.

La religió la va cridar heretge, el seu amor la va cridar traïdora per buscar refugi en l'escut de l'odi cap a ella. I la seva ànima? La seva ànima només la cridava pel seu nom com la pregària més

sagrada, amb veu tremolosa i cansada, demanant-li que deixés de lluitar contra ella mateixa, destruint-se lentament, exiliant-se del seu propi ésser, deixant el seu cor en ruïnes i cendres que anhelaven amor.

I una nit, mentre el vent espurnejava paraules a cau d'orella dels mussols que escoltaven amagats, pregàries entre els arbres que la feien plorar mentre pensava en aquella noia d'ulleres verdes i cabells foscos, va entendre que no calia triar entre estimar i creure, que el seu amor no era un pecat, sinó una oració diferent, escrita amb petons i silencis que feien olor de canyella; que Déu, si realment era amor, no podia odiar-la per estimar. Així, amb l'ànima encara trencada, però disposada, va deixar de fugir de si mateixa i es va permetre existir sencera, per fi. Viuria amb l'esquerda al pit, amb la culpa i la fe, amb la tendresa i el desig.

Perquè fins i tot trencada, la seva veritat era sagrada.